

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Cdo/27/2017
Identifikačné číslo spisu:	3812225070
Dátum vydania rozhodnutia:	22.02.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Oľga Trnková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:3812225070.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Wüstenrot poisťovňa, a.s., so sídlom v Bratislave, Karadžičova 17, IČO: 31 383 408, zastúpenej Mgr. Miroslavom Vílím, advokátom v Bratislave, Michalská 9, proti žalovanej G. Z. bývajúcej v A., o 322,50 € s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Prievidza pod sp.zn. 16 C 82/2013, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne zo 14. januára 2015 sp.zn. 17 Co 133/2014, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1/ Okresný súd Prievidza rozsudkom z 26. septembra 2013 č.k. 16 C 82/2013-30 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni úrok z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 322,50 € za obdobie od 10. septembra 2010 do 1. augusta 2013, všetko v mesačných splátkach po 5 € mesačne, splatných počnúc právoplatnosťou rozhodnutia, vždy do 27. dňa v mesiaci, pod stratou výhody poskytnutých splátok v prípade nezaplatenia dvoch splátok. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol a žalobkyni nepriznal náhradu trov konania. V odôvodnení uviedol, že strany uzavreli 9. februára 2010 poistnú zmluvu so začiatkom poistenia 1. marca 2010, na základe ktorej bola žalovaná povinná platiť mesačne poistné vo výške 75 €. Za obdobie od 1. mája 2010 do 31. augusta 2010 žalovaná poistné neuhradila, z ktorého dôvodu poistenie ku dňu 9. septembra 2010 zaniklo a žalobkyňa mala nárok na zaplatenie poistného do zániku poistenia, t.j. v sume 322,50 €, ktorú aj žalovaná 2. augusta 2013 zaplatila. Preto v tejto časti uplatneného nároku súd žalobu zamietol. O úrokoch z omeškania rozhodol podľa § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 NV č. 87/1995 Zb.

2/ Krajský súd v Trenčíne na odvolanie žalobkyne rozsudkom zo 14. januára 2015 sp.zn. 17 Co 133/2014 rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni 84,45 €, a to v splátkach po 10 € mesačne splatných vždy do 27. dňa príslušného mesiaca počnúc právoplatnosťou tohto rozhodnutia s tým, že omeškanie so zaplatením čo i len jednej splátky má za následok splatnosť celej sumy. Vo zvyšku žalobu zamietol a žalobkyni náhradu trov prvostupňového a odvolacieho konania nepriznal. Dospel k záveru, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil otázku

okamžiku splnenia peňažného dlhu poukázaním na bankový účet, čo malo vplyv len na rozhodnutie o úrokoch z omeškania. Námietku žalobkyne o odňatí jej možnosti konať pred súdom vyhodnotil za nedôvodnú.

3/ Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa. Navrhla, aby dovolací súd zrušil rozsudky súdov oboch nižších inštancií a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Dôvodom dovolania bola skutočnosť, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 ods. 1 O.s.p. (§ 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p.) a že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Žalobkyňa mala za to, že jej postupom prvoinstančného a odvolacieho súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Uviedla, že právny zástupca ospravedlnil svoju neúčast' na pojednávaní 26. septembra 2013 a súhlasil s rozhodnutím bez jej účasti. Zároveň však požiadal o odročenie pojednávania v prípade, ak súd nebude považovať vzhľadom na preukázané skutkové tvrdenia žalovanej uvedené na pojednávaní nárok v celom rozsahu za preukázaný a dôvodný a o zaslanie opisu zápisnice tak, aby sa k tvrdeniam žalovanej mohla vyjadriť do ďalšieho termínu pojednávania. Listinný dôkaz predložený žalovanou súd nesprávne právne posúdil ako dôkaz o splnení dlhu, čo konštatuje aj odvolací súd. Teda súd prvej inštancie mohol konať v neprítomnosti jej a právneho zástupcu, ale mal vychádzať z vykonaných dôkazov, vrátane listinného dôkazu predloženého na pojednávaní a zabezpečiť si ďalšie dôkazy na preukázanie okamihu splnenia dlhu a to dopytom na ňu.

4/ Žalovaná navrhla dovolanie ako nedôvodné zamietnuť.

5/ Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 Civilného sporového poriadku, ďalej len „C.s.p.“) po zistení, že dovolanie podala včas žalobkyňa (§ 470 ods. 2 C.s.p. v spojení s § 240 ods. 1 O.s.p.) na pošte 6. marca 2015 skúmal jeho prípustnosť podľa Občianskeho súdneho poriadku („ďalej len O.s.p.“) účinného do 30. júna 2016 (§ 470 ods. 2 O.s.p.). Bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6/ V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bolo rozhodnuté o peňažnom plnení 84,45 € (na príslušenstvo sa neprihliada). Preto proti nemu nie je dovolanie podľa § 238 ods. 5 O.s.p. prípustné (išlo o objektívnu neprípustnosť dovolania v tzv. bagateľných sporoch, keď účelom tejto právnej úpravy bolo vylúčiť dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok v prípadoch, ktorých predmetom je peňažné plnenie neprevyšujúce zákonom určený násobok minimálnej mzdy, i keby smerovalo proti niektorému rozsudku uvedenému v § 238 ods. 1 až 3 O.s.p.). Peňažné plnenie, o ktorom bolo v danej veci rozhodnuté, neprevyšuje trojnásobok minimálnej mzdy, ktorá ku dňu podania žaloby (19. decembra 2012) predstavovala sumu 327,20 € (NV č. 343/2011 Z.z.).

7/ Prípustnosť dovolania žalobkyne nemožno vyvodiť ani z § 237 ods. 1 O.s.p. (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.).

8/ Žalobkyňa netvrdila, že postupom súdu prvej inštancie spočívajúceho v tom, že 26. septembra 2013 pojednával (a rozhodol) v jej neprítomnosti (§ 101 ods. 2 O.s.p.) došlo k odňatiu jej možnosti konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.). Namietala však, že „mal vychádzať z vykonaných dôkazov, vrátane listinného dôkazu predloženého na pojednávaní žalovanou a zabezpečiť si ďalšie dôkazy na ustálenie okamihu splnenia dlhu, a to dopytom na žalobkyňu“.

9/ Súd nebol viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nebol povinný vykonať všetky navrhnuté dôkazy, lebo rozhodovanie o tom, ktoré dôkazy budú vykonané, patrila výlučne súdu, a nie stranám (§ 120 ods. 1 O.s.p. účinný do 30. júna 2016). Ak súd niektorý dôkaz nevykonával, mohlo to viesť nanajvýš k jeho nesprávnym skutkovým záverom, a teda v konečnom dôsledku aj k nesprávnemu rozhodnutiu, nie však k zmatečnosti rozhodnutia (pozri napr. aj rozhodnutia uverejnené v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky pod č. 37/1993 a pod č. 125/1999).

10/ Pokiaľ by išlo o námietku žalobkyne spochybňujúcu úplnosť zistenia skutkového stavu veci, či nesprávnosť skutkových zistení, treba uviesť, že v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. (účinného do

30. júna 2016) dôvodom dovolania nemohlo byť samo o sebe nesprávne skutkové zistenie. Preto sa dovolaním nebolo možné úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdom prvej inštancie a odvolacím súdom, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

11/ Žalobkyňa tvrdila, že napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci .

12/ Keďže však žalobkyňa uplatnila dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. (účinného do 30. júna 2016) v dovolaní, ktoré nebolo procesne prípustné, nemohol by dovolací súd podrobiť napadnutý rozsudok posúdeniu z hľadiska správnosti v ňom zaujatých právnych záverov. Nesprávne právne posúdenie veci bolo síce relevantným dovolacím dôvodom v tom zmysle, že ho bolo možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. účinný do 30. júna 2016), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladalo (pozri R 54/2012 a tiež ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp.zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Nešlo totiž o vadu konania uvedenú v § 237 ods. 1 O.s.p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 238 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania.

13/ Vzhľadom na to, že prípustnosť dovolania v danom prípade je podľa § 238 ods. 5 O.s.p. vylúčená a v dovolacom konaní nevyšlo najavo, že by konanie na súde prvej inštancie a na odvolacom súde bolo postihnuté niektorou z väd uvedenou v § 237 ods. 1 O.s.p. Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobkyne ako také, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, odmietol (§ 447 písm. c/ C.s.p.).

14/ Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.